KOMISJA
EUROPEJSKA

Bruksela, dnia 9.2.2021 r.
COM(2021) 47 final

2021/0026 (NLE)

Wniosek

DECYZJA RADY

w sprawie przedłożenia w imieniu Unii Europejskiej wniosku o włączenie chloropiryfosu do załącznika A do Konwencji sztokholmskiej w sprawie trwałych zanieczyszczeń organicznych

UZASADNIENIE

1. KONTEKST WNIOSKU

• Przyczyny i cele wniosku

Konwencja sztokholmska w sprawie trwałych zanieczyszczeń organicznych („konwencja”) weszła w życie w dniu 17 maja 2004 r. Została ona zatwierdzona decyzją Rady z dnia 14 października 2004 r. dotyczącą zawarcia, w imieniu Wspólnoty Europejskiej, Konwencji sztokholmskiej w sprawie trwałych zanieczyszczeń organicznych (2006/507/WE[1]) i weszła w życie w odniesieniu do Wspólnoty Europejskiej w dniu 14 lutego 2005 r. Celem konwencji jest ochrona zdrowia ludzi oraz środowiska przed trwałymi zanieczyszczeniami organicznymi (TZO). W oparciu o zasadę ostrożności konwencja zapewnia ramy eliminacji produkcji, stosowania, przywozu i wywozu trwałych zanieczyszczeń organicznych, bezpiecznego obchodzenia się z nimi oraz usuwania, a także eliminacji lub zmniejszenia uwalniania niektórych niezamierzonych TZO.

Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/1021[2] wprowadza do prawa unijnego zobowiązania określone w konwencji i w Protokole do Konwencji z 1979 r. w sprawie transgranicznego zanieczyszczenia powietrza na dalekie odległości, dotyczącym trwałych zanieczyszczeń organicznych („protokół”), zatwierdzonym decyzją Rady nr 259/2004/WE[3].

Art. 8 ust. 1 konwencji stanowi, że każda ze stron może złożyć do Sekretariatu wniosek o umieszczenie substancji chemicznej w wykazie w załącznikach A, B lub C do konwencji, który to wniosek zostanie następnie zbadany przez Komitet ds. Przeglądu Trwałych Zanieczyszczeń Organicznych (POPRC) zgodnie z art. 8 ust. 3 i 4. Wniosek zawiera informacje określone w załączniku D. Na podstawie zalecenia POPRC Konferencja Stron podejmuje decyzję, czy należy wymienić substancję w załączniku A (eliminacja), w załączniku B (ograniczenie) i/lub w załączniku C (niezamierzona produkcja). Procedurę przyjmowania poprawek w załącznikach reguluje art. 22 konwencji.

Stosowanie chloropiryfosu jako substancji czynnej w środkach ochrony roślin i produktach biobójczych jest zakazane w Unii Europejskiej odpowiednio na mocy rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1107/2009[4] i rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 528/2012[5]. Ponadto chloropiryfos nie jest zarejestrowany do żadnych innych zastosowań zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 1907/2006 Parlamentu

---

1 Decyzja Rady 2006/507/WE z dnia 14 października 2004 r. dotycząca zawarcia, w imieniu Wspólnoty Europejskiej, Konwencji sztokholmskiej w sprawie trwałych zanieczyszczeń organicznych (Dz.U. L 209 z 31.7.2006, s. 1).

2 Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/1021 z dnia 20 czerwca 2019 r. dotyczące trwałych zanieczyszczeń organicznych (Dz.U. L 169 z 25.6.2019, s. 45).

3 Decyzja Rady (2004/259/WE) z dnia 19 lutego 2004 r. dotycząca zawarcia, w imieniu Wspólnoty Europejskiej, Protokołu do Konwencji z 1979 r. w sprawie transgranicznego zanieczyszczenia powietrza na dalekie odległości dotyczącego trwałych zanieczyszczeń organicznych (Dz.U. L 81 z 19.3.2004, s. 35).

4 Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1107/2009 z dnia 21 października 2009 r. dotyczące wprowadzania do obrotu środków ochrony roślin i uchylające dyrektywy Rady 79/117/EWG i 91/414/EWG (Dz.U. L 309 z 24.11.2009, s. 1).

5 Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 528/2012 z dnia 22 maja 2012 r. w sprawie udostępniania na rynku i stosowania produktów biobójczych (Dz.U. L 167 z 27.6.2012, s. 1).

Europejskiego i Rady[6], w związku z czym nie może być produkowany ani wprowadzany do obrotu w Unii do takich innych zastosowań w ilości co najmniej 1 tony rocznie na producenta lub importera.

Zgodnie z dostępnymi informacjami i danymi dotyczącymi swoistych właściwości chloropiryfosu, które oceniono na podstawie kryteriów określonych w załączniku D do konwencji, można stwierdzić, że chloropiryfos jest trwały, podlega bioakumulacji i działa toksycznie (PBT). Ponadto chloropiryfos może przemieszczać się w środowisku na duże odległości (LRT), a jego obecność stwierdzono na odległych obszarach, takich jak Arktyka. Biorąc pod uwagę informacje dotyczące właściwości chloropiryfosu w zakresie trwałości, zdolności do bioakumulacji i toksyczności oraz transgranicznego przenoszenia tej substancji w środowisku na dalekie odległości, proponuje się uznanie chloropiryfosu za TZO, ponieważ spełnia kryteria załącznika D do konwencji. Szczegółowe informacje na temat tej oceny są dostępne w dokumentacji naukowej towarzyszącej wnioskowi w sprawie umieszczenia chloropiryfosu w załączniku A do konwencji sztokholmskiej.

Ponieważ chloropiryfos został dopiero niedawno zakazany jako substancja czynna w środkach ochrony roślin w Unii, nie można wykluczyć, że chloropiryfos jest nadal produkowany na wywóz. Ponadto prawdopodobnie chloropiryfos jest nadal produkowany, stosowany i emitowany w innych państwach. Ze względu na możliwość transgranicznego przenoszenia tej substancji chemicznej w środowisku na dalekie odległości, środki podjęte na szczeblu krajowym lub unijnym nie są wystarczające, aby zagwarantować wysoki poziom ochrony środowiska i zdrowia ludzi, dlatego też niezbędne są szeroko zakrojone działania na poziomie międzynarodowym.

Mając na uwadze następne posiedzenie POPRC we wrześniu 2021 r., Komisja powinna w imieniu Unii przedłożyć Sekretariatowi konwencji sztokholmskiej wniosek o włączenie chloropiryfosu do załącznika A. Wniosek ten zostanie poddany przeglądowi zgodnie z kryteriami i procedurami przewidzianymi w konwencji, zanim Konferencja Stron podejmie decyzję w sprawie umieszczenia substancji w wykazie.

- **Spójność z przepisami obowiązującymi w tej dziedzinie polityki**

Wniosek jest spójny z wykonaniem rozporządzenia (UE) 2019/1021, które wdraża konwencję sztokholmską w Unii, i uzupełnia ten proces. Jest on w pełni zgodny z celem, jakim jest ochrona zdrowia ludzi i środowiska naturalnego przed trwałymi zanieczyszczeniami organicznymi.

- **Spójność z innymi politykami Unii**

Wniosek jest spójny z podejściem ogólnym rozporządzenia (WE) nr 1107/2009 i rozporządzenia (UE) nr 528/2012 w odniesieniu do substancji PBT, ponieważ oba te kryteria zasadniczo nie zezwalają na wprowadzanie do obrotu i stosowanie substancji będących PBT. W dokumencie w sprawie wspólnego porozumienia[7] bada się związek między konwencją

[6] Rozporządzenie (WE) nr 1907/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2006 r. w sprawie rejestracji, oceny, udzielania zezwoleń i stosowanych ograniczeń w zakresie chemikaliów (REACH) i utworzenia Europejskiej Agencji Chemikaliów, zmieniające dyrektywę 1999/45/WE oraz uchylające rozporządzenie Rady (EWG) nr 793/93 i rozporządzenie Komisji (WE) nr 1488/94, jak również dyrektywę Rady 76/769/EWG i dyrektywy Komisji 91/155/EWG, 93/67/EWG, 93/105/WE i 2000/21/WE (Dz.U. L 396 z 30.12.2006, s. 1).

[7] http://ec.europa.eu/growth/sectors/chemicals/reach/special-cases_en

sztokholmską, rozporządzeniem (UE) 2019/1021 i rozporządzeniem (WE) nr 1907/2006, w odniesieniu do ograniczeń i wymogów dotyczących zezwoleń, w celu zapewnienia spójności.

2. PODSTAWA PRAWNA, POMOCNICZOŚĆ I PROPORCJONALNOŚĆ

• Podstawa prawna

Proceduralną podstawą prawną proponowanej decyzji Rady jest art. 218 ust. 9 TFUE, który stanowi właściwą podstawę aktu określającego stanowisko Unii Europejskiej w odniesieniu do umowy międzynarodowej, w tym przypadku konwencji sztokholmskiej.

Materialną podstawą prawną jest art. 192 ust. 1 TFUE, jako że środki uzgodnione w ramach konwencji sztokholmskiej realizują głównie cel środowiskowy (tj. wyeliminowanie trwałych zanieczyszczeń organicznych).

• Pomocniczość (w przypadku kompetencji niewyłącznych)

Trwałe zanieczyszczenia organiczne stanowią globalne zagrożenie, a konwencja sztokholmska wdrażana jest w Unii na mocy rozporządzenia (UE) 2019/1021. Ponieważ Unia jest stroną konwencji, wniosek w sprawie nowej substancji chemicznej powinna przedstawić Unia.

• Proporcjonalność

Trwałe zanieczyszczenia organiczne stanowią globalne zagrożenie, a konwencja sztokholmska ma na celu wyeliminowanie produkcji i stosowania tych substancji chemicznych. W związku z tym proporcjonalne jest zaproponowanie objęcia przedmiotowej substancji chemicznej konwencją, aby zapewnić podjęcie odpowiednich działań na poziomie globalnym.

3. WYNIKI OCEN EX POST, KONSULTACJI Z ZAINTERESOWANYMI STRONAMI I OCEN SKUTKÓW

• Konsultacje z zainteresowanymi stronami

Wniosek został przedyskutowany z państwami członkowskimi i z innymi zainteresowanymi stronami na 22. posiedzeniu organów właściwych na mocy rozporządzenia (UE) 2019/1021, a ponadto w trakcie posiedzenia grupy ekspertów ds. substancji PBT Europejskiej Agencji Chemikaliów, a otrzymane uwagi zostały omówione.

• Ocena skutków

Nie przeprowadzono oceny skutków. Wniosek w sprawie włączenia substancji chemicznej do konwencji nie będzie miał żadnych skutków, ponieważ nie wydaje się, że jest ona stosowana w UE. Jeśli POPRC stwierdzi, że substancja chemiczna stanowi trwałe zanieczyszczenie organiczne, dokona on oceny wpływu potencjalnych środków zarządzania z uwzględnieniem informacji społeczno-ekonomicznych.

• Sprawność regulacyjna i uproszczenie

Wniosek nie ma wpływu na działalność handlową, ponieważ przedmiotowa substancja chemiczna nie jest wykorzystywana do celów handlowych w Unii, a zatem nie przewiduje wyłączenia mikroprzedsiębiorstw ani nie wymaga wprowadzenia specjalnych zasad dla MŚP.

Wniosek nie ma wpływu na konkurencyjność sektora w UE ani na handel, ponieważ substancja nie jest przedmiotem handlu między Unią a państwami trzecimi.

4. WPŁYW NA BUDŻET

Wniosek nie ma wpływu finansowego na budżet.

5. ELEMENTY FAKULTATYWNE

- **Plany wdrożenia i monitorowanie, ocena i sprawozdania**

Plan wdrożenia, monitorowanie, ocena i sprawozdania nie są konieczne.

- **Szczegółowe objaśnienia poszczególnych przepisów wniosku**

Wniosek upoważnia Komisję do złożenia wniosku o włączenie chloropiryfosu do konwencji sztokholmskiej w imieniu Unii Europejskiej.

2021/0026 (NLE)

Wniosek

DECYZJA RADY

w sprawie przedłożenia w imieniu Unii Europejskiej wniosku o włączenie chloropiryfosu do załącznika A do Konwencji sztokholmskiej w sprawie trwałych zanieczyszczeń organicznych

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 192 ust. 1 w związku z jego art. 218 ust. 9,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) W dniu 14 października 2004 r. Wspólnota Europejska zatwierdziła Konwencję sztokholmską w sprawie trwałych zanieczyszczeń organicznych („konwencja”) decyzją Rady 2006/507/WE[8].

(2) Jako strona konwencji Unia może przedkładać wnioski dotyczące poprawek do załączników do konwencji. Załącznik A do konwencji zawiera wykaz trwałych zanieczyszczeń organicznych, które należy wyeliminować.

(3) Zgodnie z dostępnymi informacjami naukowymi i sprawozdaniami z przeglądów, a także biorąc pod uwagę kryteria kwalifikacyjne zawarte w załączniku D do konwencji, chloropiryfos wykazuje cechy trwałego zanieczyszczenia organicznego.

(4) Chloropiryfos nie jest zatwierdzony jako substancja czynna zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1107/2009[9], a zatem nie zezwala się na wprowadzanie go do obrotu ani na stosowanie w Unii w środkach ochrony roślin. Chloropiryfos nie jest zatwierdzony jako substancja czynna zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 528/2012[10], a zatem nie zezwala się na wprowadzanie go do obrotu ani na stosowanie w Unii w produktach biobójczych. Ponadto chloropiryfos nie jest zarejestrowany do żadnych innych zastosowań zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 1907/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady[11], w związku z czym nie może być produkowany ani wprowadzany do obrotu

---

8 Decyzja Rady 2006/507/WE z dnia 14 października 2004 r. dotycząca zawarcia, w imieniu Wspólnoty Europejskiej, Konwencji sztokholmskiej w sprawie trwałych zanieczyszczeń organicznych (Dz.U. L 209 z 31.7.2006, s. 1).

9 Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1107/2009 z dnia 21 października 2009 r. dotyczące wprowadzania do obrotu środków ochrony roślin i uchylające dyrektywy Rady 79/117/EWG i 91/414/EWG (Dz.U. L 309 z 24.11.2009, s. 1).

10 Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 528/2012 z dnia 22 maja 2012 r. w sprawie udostępniania na rynku i stosowania produktów biobójczych (Dz.U. L 167 z 27.6.2012, s. 1).

11 Rozporządzenie (WE) nr 1907/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2006 r. w sprawie rejestracji, oceny, udzielania zezwoleń i stosowanych ograniczeń w zakresie chemikaliów (REACH) i utworzenia Europejskiej Agencji Chemikaliów, zmieniające dyrektywę 1999/45/WE oraz uchylające rozporządzenie Rady (EWG) nr 793/93 i rozporządzenie Komisji (WE) nr 1488/94, jak

w Unii do takich innych zastosowań w ilości co najmniej 1 tony rocznie na producenta lub importera.

(5) Chociaż chloropiryfos jest stopniowo wycofywany w Unii, wydaje się, że nadal jest on stosowany jako pestycyd i rozpraszany w środowisku poza Unią. Ze względu na możliwość transgranicznego przenoszenia chloropiryfosu w środowisku na dalekie odległości, środki podjęte na szczeblu krajowym lub unijnym nie są wystarczające, aby zagwarantować wysoki poziom ochrony środowiska i zdrowia ludzi, dlatego też niezbędne są szeroko zakrojone działania na poziomie międzynarodowym.

(6) W związku z tym Unia powinna przedłożyć Sekretariatowi konwencji wniosek o włączenie chloropiryfosu do załącznika A do konwencji,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Unia przedkłada wniosek o włączenie chloropiryfosu (nr CAS: 2921-88-2, nr WE 220-864-4) do załącznika A do Konwencji sztokholmskiej w sprawie trwałych zanieczyszczeń organicznych („konwencja”).

Komisja przekazuje do Sekretariatu konwencji w imieniu Unii wniosek wraz z wszelkimi informacjami wymaganymi zgodnie z załącznikiem D do konwencji.

Artykuł 2

Niniejsza decyzja skierowana jest do Komisji.

Sporządzono w Brukseli dnia […] r.

W imieniu Rady
Przewodniczący

---

również dyrektywę Rady 76/769/EWG i dyrektywy Komisji 91/155/EWG, 93/67/EWG, 93/105/WE i 2000/21/WE (Dz.U. L 396 z 30.12.2006, s. 1).